
"Acta Medica Premisliensia", T. XXXIII, 2010

Acta Medicorum Polonorum 2, 165

2012

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

„Acta Medica Premisliensia”, t. XXXIII, 2010/2011, ISSN-1427-7514

Kolejny tom organu Sekcji Nauk Medycznych Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Przemyślu, redagowanego pod kierunkiem dr hab. Stanisława Sobockiego zawiera szereg prac z zakresu historii medycyny. I tak, prof. Antoni Jonecko przedstawił i szeroko udokumentował historię obywatelskiego Szpitala św. Aleksego w Opolu; ks. bp. prof. Jan Kopiec scharakteryzował rozwój przepisów kościelnych dotyczących opieki szpitalnej; Zenon Andrzejewski (niestety, w tomie nie zamieszczono danych o tym i kolejnych autorach) naszkicował dzieje Szpitala Żydowskiego w Przemyślu; Barbara Sawicka-Wiśniewska i Ryszard Wiśniewski przypomnieli postać prowizora farmacji Antoniego Kołomyjskiego; a prof. Henryk Gaertner – lekarza i swego przyjaciela – Wincentego Galicy (1916-2010). Rozważania na temat przysięgi Hipokratesa napisali: Piotr, Ewa, Magdalena i Marian Futyma. Ponadto lek. Czesław Hess opisał najstarszą rycinę szpitala i kościoła szpitalnego pod wezwaniem św. Trójcy w Rzeszowie, a prof. Henryk Gaertner opublikował także recenzje różnych wydawnictw historyczno-medycznych.

Tadeusz Ceypek, Lwów w czasach trudnych. Notatki naocznego świadka. Biblioteka Cracovia Leopolis t. 11, Kraków – Katowice 2011, ISBN 978-83-930259-1-6

Prof. Tadeusz Ceypek (1904-1999) był lwowiakiem, wielkim humanistą, lekarzem laryngologiem i świadkiem martyrologii polskiego narodu. Przed II wojną światową był asystentem Kliniki Otolaryngologicznej Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie. Rodzinne miasto opuścił dopiero w 1946 r. i zamieszkał wtedy na Śląsku. W 1988 r. spisał wspomnienia z lat okupacji, utrwalając obraz ludzkich tragedii dokonujących się na Kresach Południowo-Wschodnich. Skrupulatnie przepisane notatki Profesora stały się tworzywem omawianej książki, pięknie wydanej staraniem Śląskiej Izby Lekarskiej w Katowicach. Oto fragment książki:

Lata 1942, 1943, 1944 to lata najliczniejszych mordów ukraińskich na ludności polskiej w całej Małopolsce Wschodniej i na Wołyniu. Do zakładów medycyny sądowej i anatomii patologicznej, do których chodziłem, przywożono z miasta i okolic Lwowa często nawet kilkanaście zwłok dziennie, nieraz okrutnie zmasakrowanych. Mordowano czym się dało, siekierami, nożami, kołami z płotów lub strzelano z za węgła lub z za krzaków. Mordowano najbliższych sąsiadów, z którymi żyło się w największej zgodzie i z którymi nie miano najmniejszych zatargów. Mordowano własne żony Polki lub własnych mężów Polaków w rodzinach mieszanych, lub też dzieci, które nie były